

Akademija likovnih umjetnosti

Sveučilišta u Zagrebu

Nastavnički odsjek

Student: Franka Zec

ZAVRŠNI RAD

PREDDIPLOMSKI SVEUČILIŠNI STUDIJ LIKOVNA KULTURA

Zagreb, 2018./2019.

EMOCIJE / INSTALACIJE / AUTOPORTRET

Na trećoj godini preddiplomskog studija prvi puta sam se susrela sa slobodnom temom. Nismo imali zadan motiv, postavljen format niti tehniku, ostala sam prepuštena sama sebi. Kao jedino rješenje pred takvim izazovom bilo je okrenuti se samoj sebi, svojim promišljanjima i emocijama. Na slikarstvu sam se povukla sama u sebe, prepustila intuiciji i podsvijesti. Gustim slojevima boje stvarala sam reljefne površine koje sam prekrivala više puta raznim bojama prema trenutnom osjećaju. Nastojala sam prikazati svoje nagomilane i potisnute osjećaje preko kojih nisam mogla prijeći, a stala bih onoga trenutka kada bih te nagomilane osjećaje otpustila. Za razliku od slikarstva na kiparstvu sam žudila za interakcijom s promatračem, postavljala sam instalacije u kojima je gledatelj morao reagirati, jer su instalacije provocirale postavom. Tim činom sam htjela postići neizbježnu komunikaciju, jer promatrač nije imao izbora. Svaki put kada bi se promatrač našao na istoj poziciji interakcija je bila neizbježna. Na grafici pokušavam objasniti temu autoportreta. Dolazim do sukoba naučenih tvrdnji kao definicije autoportreta i novih zaključaka da bi autoportret mogao biti prikazan u svakom radu zbog autorovog unošenja emocija i razmišljanja. Uvriježene tvrdnje su prikazane plavim ploham dok su sumnja i nejasnoća crvene. Tok misli je nepredvidiv i fluidan pa su i plohe bojane intuitivno.

Emocije

Ove godine na slikarstvu odlučila sam se prepustiti emocijama. Kada bih uzela kist u ruke zaboravila bih na stvarnost i pustila podsvijest da me vodi. Prepustila sam se intuiciji. Pokušala sam prikazati svoju emociju u datom trenutku te je materijalizirati. Nastojala sam reći u slici bojom ono što nisam mogla izreći naglas te pustiti slike da komuniciraju s gledateljem umjesto mene, nadajući se da će ih netko moći iščitati i osjetiti. Voljela bih kada bi slike na gledatelja ostavile snažan dojam i izazvale osjećaje poput tjeskobe te kada bi se gledatelj osjetio ugroženo. Guste slojeve boje nanosim na platno ostavljajući određene površine praznima. Platno prekrivam više puta raznim bojama prema trenutnom osjećaju. Iz dana u dan slojevi boje se gomilaju, baš kao i emocije koje potiskujemo. Preko nekih emocija prijedemo lakše, dok se neke nagomilavaju. Sa slikanjem stajem onoga trenutka kada imam osjećaj da sam nagomilano otpustila.

Smatram da je emocija najčišći i najiskreniji oblik izražavanja. U ovom vremenu s tolikim pristupom informacijama vrlo je teško, pa gotovo i nemoguće, biti originalan. Došla sam do spoznaje da ukoliko moja slika već izgleda ili podsjeća na sliku nekog drugog autora, jedino originalno što mi preostaje jest da prenesem drugima svoju emociju.

Smatram da slika ima vlastiti jezik koji nekada ne treba propitivati, nego samo pokušati osjetiti.

Crna linija, 2019., akril, gips i lak na papiru

Bez naziva, 2019., gips i ulje na platnu

EMOCIJE / INSTALACIJE / AUTOPORTRET

Instalacije

Žudeći za komunikacijom i interakcijom s promatračem radim instalacije koje postavljam u prostor. Postavljanjem instalacija stvaram prepreke i situacije u kojima promatrač postaje sudionik te mora reagirati, jer instalacija provocira postavom. Rad *Os* obojana je plastična cijev koja viri iz zida. Postavljena je u užem hodniku na visini dovoljnoj da promatrač želi proći ispod nje, ali nije siguran treba li se sagnuti ili ne.

Drugi rad, *Bijela draperija*, postavljen je na sličan način. Instalacija visi sa stropa i pruža se sve do poda. Sa svake strane draperije postoji dovoljno prostora za prolaz promatrača, ali isto tako dovoljno je široka da promatrač može proći kroz tkaninu, no pitanje je, hoće li se itko usuditi proći? Možemo pretpostaviti da nitko ili barem većina zasigurno ne bi prošla, jer ne žele uništiti nečiji rad. No zašto pridajemo toliku vrijednost određenim predmetima? Na kraju krajeva to je samo tkanina. Zanima me tko je dovoljno hrabar da prekrši pravila o vrijednosti nečijeg rada, s obzirom na to da u većini galerija i muzeja nije dozvoljeno dirati postav. U konačnici, ništa ne traje vječno, pogotovo tkanina koja je sama po sebi delikatna, lako se oštećuje i prlja. *Bijela draperija* je rad koji na sebi nema likovne intervencije pa je vrlo lako zamjenjiv.

U ljudskoj prirodi leži znatiželja, ljudski je imati potrebu dotaknuti rad i stupiti u kontakt s njim, a moj je posao da to približim gledateljima. Smatram da ne treba ograničavati ljudsku znatiželju i slobodu kretanja te im baš iz tog razloga dajem opciju izbora, hoće li slijediti pravila ili će se odvažiti i izabrati vlastiti put.

Os, 2019., obojana plastična cijev

Bijela draperija, 2019., tkanina

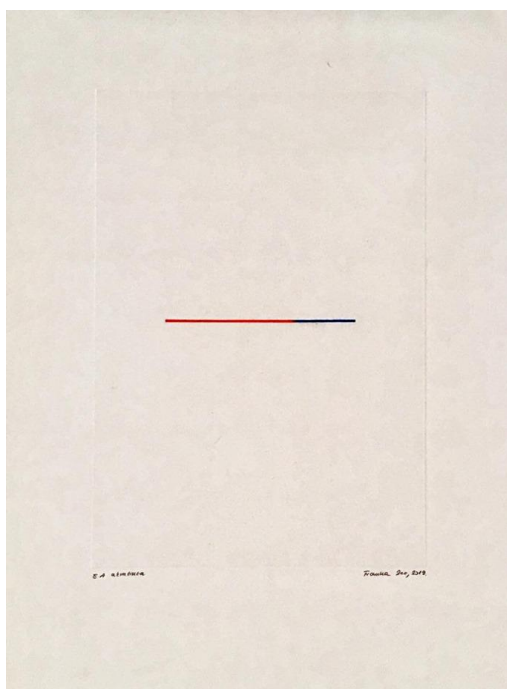
EMOCIJE / INSTALACIJE / AUTOPORTRET

Autoportret

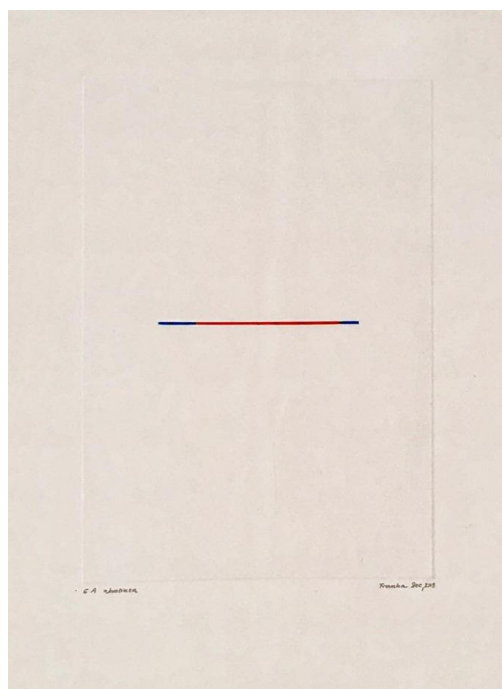
Razmišljajući o autoportretu nailazim na sljedeće pitanje: smatra li se autoportretom prikaz unutarnjih razmišljanja ili je taj pojam ograničen na isključivo figurativan prikaz osobe?

Ako se odmaknemo od definicije autoportreta kao figurativnog prikaza samoga sebe, uz to uzimajući u obzir umjetnikova unutarnja razmišljanja i emocije, tada autor u svakom trenutku unosi sebe u svoj rad i u konačnici sa svakim svojim likovnim izrazom radi autoportret. Smatram da su te dvije stavke jednako vrijedne kao i figurativni prikaz.

Vodeći se tim mislima pri prikazu autoportreta koristim crvenu i plavu boju kao prikaz negacije nekih vlastitih postojećih misli. Plava predstavlja naučene tvrdnje, dok crvena prikazuje sumnju i nejasnoću. Nasumičnim rasporedom crvenih i plavih ploha nastojim prikazati propitkivanje onoga što je uvriježeno i donijeti vlastite zaključke. Tok misli može biti nepredvidiv pa se zato i plohe izmjenjuju intuitivno. Taj nepredvidivi tok može se usporediti s tijekom života, liniju kroz čiji se uvijek neprekidno propitkujemo.

Autoportret, 2019., akvatinta

Autoportret II, 2019., akvatinta